

ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹԻՒՆ

«Ապաշխարեցե՛ք, զի մերեկալ է
արքայութիւնն Աստուծոյ»
(ՄԱՍԹ. Գ. 2 եւ Դ. 17)

Այսպէս արտայայտուեցաւ «մարգարէից գերագոյն» կոչուած մեծ սուրբը, Յորդանանու անապատին մէջ քրիստոնէութեան արշալոյսին: Նո՛յնը պատգամեց նաև Աստուածորդին, իր առաքելութեան սկզբնաւորութեան:

Արդարեւ, Քրիստոսի Աւետարանը կը բացուի ապաշխարութեան սրտառուչ կոչ-պատգամով:

Ու կը զննե՛ք հարցը: Այնքա՞ն էական է ապաշխարութիւնը, որ կ'արժանանայ Աւետարանի առաջին թելադրանքը ըլլալու իրաւունքին:

Ապաշխարեցե՛ք տարած՝ ու վերացական յղացք մը նկատուած է շատերէն, իբրեւ ճգնաւորներու եւ միայնակեացներու վերապահուած ապաշխարութիւն մը: Ոմանց համար, ապաշխարութիւնը կը կայանայ չոր ունակութենէ մը հրաշարելուն կամ ճաշերէ եւ կամ քնանալէ առաջ աղօթք մը մրմնջելու սովորութեան կիրարկումին մէջ միայն: Մարդիկ աւտոնք, հեռու՝ բառին թելադրած խոր ու ամբողջական իմաստին պարագրկումէն:

Ապաշխարած չեն կրնար համարուիլ նմանապէս յաճախ Տիրոջ Տունը այցելող ու Անոր կենդանարար Մարմինն ու Արիւնը ճաշակող բոլոր անհատները:

Ապաշխարութիւնը իր լայնագոյն առումով կը նշանակէ ներքին, հոգեկան փոփոխութիւն կամ նորոգում, որբիչ եւ բարդ բառով մը՝ հոգեփոխութիւն:

Այդպիսի հոգեփոխութիւն մըն էր զոր ունեցան, օրինակ, Պետրոս եւ Ան-

դրէաս եղբայր առաքելներն ու Զերեդեան եղբայրները երբ, ընդառաջելով Տիրոջ կոչին, ձգեցին Գործ ու ընտանիք, սպասուորները ըլլալու համար Երկնքի Թագաւորութեան: Նոյն վիճակէն անցաւ Ս. Պողոս՝ Դամասկոսի ճամբուն վրայ:

Նոյն շրջափոխութենէն անցան նաև Օ. Օգոստինոս եւ Ֆրանսիս Ասսիզացին:

Աւետարանական վերոյիշեալ պատգամին հնազանդած ըլլալու համար, մարդ պէտք է ճշդէ իր դիրքն ու յարաբերութիւնը 1) Աստուծոյ, 2) իր ընկեր արարածներուն եւ 3) նիւթական կամ ֆիզիքական աշխարհին նկատմամբ:

1) Աստուծոյ հետ յարաբերութեան մէջ ըլլալ — միջոցը աղօթքն է — էական պայման է քրիստոնէին: Եթէ իր կապը, հաղորդակցութիւնը իր երկրային հօրը հետ խզող անհատը իրաւամբ ապերախ կը նկատուի, որքա՞ն ապերախ է այն անձը, որ կարիքը չի զգար իր շնորհակալութիւնը հանապաղ յայտնելու ճարտեսաց Պարգեւատումին:

2) Մեր ընկեր արարածներուն հետ մեր յարաբերութիւնէն է որ կախում ունի մեր ընտանեկան, ընկերային ու, աւելի մեծ չափերու վրայ, համայնքային կիսնքի խաղաղութիւնն ու գործոց բարեութիւնը: Զուր տեղը չէ որ դԱՍՏԱՌԱԾ սիրելու պատգամէն անմիջապէս ետք մեղքի տրուած է մեր ընկերը — այսինքն բոլոր մարդերը — մեր անձին պէս սիրելու պատգամը:

3) Այս կէտին ներքեւ առաւելաբար կ'իմացուին մեր մարմինն ու մամոնան: Առաջինը — «Կենդանի Տոճար Աստուծոյ» նկատուած եւ անոր պղծումը ծանրօրէն խորանուած Հիթանոսներու Առաքելին կողմէ — «ղլխիսունութենէ հեռու պահելու, ուրիշ խօսքով՝ բարոյապէս մաքրուի ապրելու, իսկ երկրորդը, Աւետարանի անիրաւ Տնտեսին նման, մեր հոգեւոր փրկութեան ծառայեցնելու իմաստութիւնը երեք պէտք չէ որ հեռանայ մեզմէ:

Պարապ տեղը չէ որ վերեւ բնաբանին մէջ յիշուած է Երկնքի Արքայութիւնը: Վստնդի ապաշխարութեան ճամբով է միայն որ կրնանք ժառանգել զայն:

ԿԵՆՈՐԿ Ս. ՃԻՆԻՎԻԶԵԱՆ

ները ուռեցնելու, անպայման հրապարակելու փութանք անձը երբեք չի՞ մտածեր թէ իր այդ արարքով հասած եղաւ առի՞մանը գոռոզութեան ու մեծամտութեան, այսինքն՝ հպարտութեան, այսինքն՝ մարդուն կողմէ գործուած առաջին — կամ առաջին մարդուն կողմէ գործուած — ծանրակշիռ ու մահացու մեղքին: